

ישראלים בחו"ל

אבל, אין דבר, קינאת-סופרים תרבה ילודה.

מי מ'מין את אלה?

כל היפות של הארץ של באו השבוע לחוות בתצוגת-האופנה הראשונה, אותה ערכה אלה גפטר, מיצירות הבוטיק החדש שלה — אותו פתח השבוע ברוב הדר בי רחוב דיזנגוף בתל-אביב.

כולן הסתכלו בקינאה. היא נראתה להן המחשה חיה של האשה שעשתה את עצמה ושחוק שנים ספורות עלתה ממעמד של פקידה אפורה ואלמונית לדרגת אופנאית. הם ידעו שאלה עשתה זאת בלי לבחור באמצעי-עים. היא עצמה הכריזה, בזמנה, מעל דפי העיתונות, כי תמורת יהלומים היא מוכנה להתמסר אפילו כשהיא אשה נשואה.

אבל אלה לא רק הצהירה. היא גם עשתה. זמן קצר אחרי שנפרדה מבעלה עורך-הדיון, זכתה אלה במכונת פיאט אדומה ובי בוטיק פרטי ברחוב דיזנגוף.

איפה מוצאים מיליונרים כאלה בארץ? תמהו הרכלניות.

התשובה התגלתה השבוע, כאשר הסתבר כי האיש שפרש את חסותו על אלה גפטר ואיפשר לה להקים את הבוטיק שלה מכסף, היה לא אחר מאשר איש-העסקים הישראלי **אלכס כהן**, לשעבר אחד ממנהלי חברת מערב-אפריקה, וכיום אחד השותפים של חברת הפקת הסרטים הישראליים רונבי.

אולם אלה לא הספיקה לחגוג זמן רב את פתיחת הבוטיק שלה. למחרת התצוגה הי-חגיגית שלה, הוגשה נגדה תלונה פלילית, במחלק הרמאויות של משטרת תל-אביב. האיש שהשביח את שימחתה היה **מוטי**

הישראלי הראשון שזכה לפירסום בירחון-העירום האמריקאי פלייבוי לא היה דוקא נער-שעשועים אלא אדריכל ישראלי יורה, **מושה צפתי**, שהיגר לקאנדה, זכה שם לפירסום בינלאומי בעת שהקים דג'יענק של בניין-השיכונים שלו, בתערוכת אנספור 67. במדורו בזירה, שנועד להציג בפני קוראיו אנשים צעירים ועולים, כתב ירחון-השפנות על צפתי: "הטייפ הציג אותו כי אחד האדריכלים המבריקים ביותר בעולם, היורש החוקי של **לח קורבוזייה**..."

צפתי, שנולד בישראל והוא כדורן בן 30, עבר ב-1954 לקאנדה. נרשם כעבור שנה לי אוניברסיטת מקגיל, שם הגה את רעיון הי-שיכון בעל-התאים, שהביא בסופו של דבר לתוכניתו הנוכחית המכונה הביטאט (מי-שכן מגורים). ישראל חוזר שפתח השבוע בשורה של מיבצעים אמנותיים היה הרקדן והכוריאוגרף **שמעון בראון**, מראשוני הי-סולנים של להקת בת-שבע. בראון בן הי-30, ששהה בארצות-הברית שנים אחדות, פותח אולפן למחול ג'אז, מורה בלהקת הי-מחול בת-דור — האחות התאומה של לה-קת בת-שבע — ומתכוון להופיע במועדון-הג'אז שיפתח בבוסטון. סיפר בראון השבוע ליוניו: "בחול" אפשר להצליח. אבל בישראל זה משהו אחר. יום אחד פגשתי בי-ברודוויי, לבוש בתחפושת אבירים נוצצת, את המלחין והכוריאוגרף **מונדרו**, כשהוא מבקש נדבות. היה זה האיש שייצב את הי-קטע נוקטורן שהוצג בארץ במסגרת הי-מחזה הנטייה טורונטו. זכה בארצות-הברית להצלחה גדולה. אבל שם — חישהר נשכה האיש, ונאלץ להופיע כרחוב ולקבץ נד-בות." לביקורת על המבקרים הצטרף הי-שבוע הפסל **יגאל תומרקין**, שתחילה נקט עמדה ניטראלית בין הצדדים. ברשימה שפירסם במעריב טען תומרקין: "המבקר העוסק באמנות... הוא בדרך כלל אמני ציפי' מתוסכל, אכול-קינאה ומצוייד בסמ-מנים של קטנוניות ורוע-לב נשויים, משום מה, גם אם הנו זכר." באשר לעצמו, טען תומרקין: "אמנם המאפיה של הבינוניות ממררת את חיי בהווה, אך אני שייך כבר להיסטוריה. ולבסוף, מעולם לא אמרתי ש-אינני שחצן. השחצנות היא מגיני היחיד מפני כל מיני נגזרות. ענווה יפה לשוט-רים, פקידים, מורים וסתם יראי-שמים."

הדיסקוטק של

יהורם גאון

מסיבת-החברים הסגורה שנערכה השבוע בדיסקוטק של **מושה ינוקא**, הפכה לתחרות פנימית בהעזה. הנשים שהופיעו למסיבה התחרו ביניהן בתלבושות ניעות. תחילה

את הגירסה המקורית ביותר למאורעות התחנה המרכזית בשבוע שעבר, נתן הי-שבוע דובר משטרת-ישראל, **יעקב נאש**. נאש רואיין בגני-צה"ל, נשאל בין השאר על-ידי המראיית: האם היית אומר שההמון המתפרע בתחנה המרכזית היה אחרו אמר? השיב הדובר: "בהחלט לא. לא הייתי אומר שהיה שם המון מתפרע. היו יחידים שהת-פרעו — אלא שהם היו יחידים רבים מאוד."

פחות נרעש היה שופט-השלום הראשי בתל-אביב, **יעקב סגל**, שבא בצהרי יום השישי האחרון במיוחד מביתו לכית-המש-פט, כדי להוציא שם פקודת-מעצמ נגד שניים מהחשודים בהנחת-הפצצות בתחנה נגד מרכזית. לסגל היה ברור שזהו מעמד מיוחד במינו, לכן הביא עימו גם את אשתו, כי-כובע נוצות מפואר, כדי לחזות במעמד. סוף-סוף הרשימה ביקורת מיקצועית אמיתית על עלילות הסוכן החשאי גיימס בנוד, וזאת מפי אישיות בעלת-סמכא. האלוף **מאיר עמית**, מי שפרש לאחרונה מתפקידו ספריריגול ובלשם, המציאותן הישראליים, נשאל על-ידי העיתונאי **רפאל בשן** לדעתו על הגיימס-בונודים. השיב עמית: "לא קראתי אף ספר בכלל. בכלל אינני קורא ספריריגול ובלשם. המציאותן הישראליים בה עלתה על כל המסופר בספרים אלה... פעם גררו אותי לראות את הסרט נוד-פינגר... לא התרגשתי. אלו סתם שטויות. היה לי חבל על המין." בין שתי ערי-הנגב, באר-שבע ודימונה, נערכת תחרות סמוייה בתחום הילודה. במשך שנים טענה כל אחת מן הערים כי בה נולדים יותר תינוקות מאשר ברעותה. השבוע יכול היה ראש מועצת-דימונה, **גרשון סבאג**, לחגוג את ניצחונו. לפי פירוט משרד-הפנים הסי-תבר, כי דימונה תופסת את המקום הראשון בארץ בילודה וכי מדי שנה נולדים בה 33 תינוקות על כל אלף חושבים. סבאג לא התעצל, כתב מיכתב-ניצחון לראש-העיר באר-שבע, **אליהו נאווי**, בו הסביר לו מדוע טעו אנשי באר-שבע לחשוב כי ידם על העליונה בשטח זה: "אנשי באר-שבע היו סופרים את התינוקות בבית-החולים הי-מרכזי בנגב כדי להוכיח שהם הראשונים."

מתרברב קורים חזרה לבחשה

ציירת עשת יופי נועז

שפנפנה וייס-אדלר בלי מקום לדמיון